

[Peter Holst.]

tomandsbehandlergruppe; princippet er altså kendt. Men det, der nu kan være en fristelse i administrationen af bistandsloven, er, at for mange med udpræget kendskab til enkeltdele af socialforsorgen kobles ind i gruppedrøftelser også af enkle og ukomplicerede sager, hvorved megen tid kan bruges unyttigt, fordi ingen klient egentlig får nogen gavn af det.

I betænkningen om uddannelse af medarbejdere til kommuner og socialforvaltninger fra 1973, nr. 670, skønnede man et behov i kommunerne for socialrådgivere, et skøn, som vi nu i dag kan se lå langt over virkeligheden. Når dertil kommer, at vi nøjagtig ved, at mange kommuner satser på at give deres nuværende socialmedarbejdere i administrationen en øget teoretisk ballast og derefter bruge de pågældende i det direkte arbejde med og for klienterne, så får man en tvivl om, hvorvidt det er nødvendigt at uddanne egentlige socialrådgivere i samme omfang som hidtil. Da kommunerne må formodes at have erfaret sig frem til, at det tjener arbejdet for og med dem, der søger socialkontorerne, at lade dem betjene af et personale, der både har administrativ og teoretisk baggrund, må man gå ud fra, at uddannelsen af socialteoretikere, socialrådgivere, i fremtiden — og sikkert i den allernærmeste — må afpasses efter det mere beskedne behov, der synes at være for den type medarbejdere.

Jeg har været glad for at høre ministerens klargøring af, at de skønmæssige afgørelser nu som før både er nødvendige og er til for, at en speciel hjælp kan afpasses efter et specielt behov.

Vi har i venstre den opfattelse, at den sociale forståelse i vore kommunale råd og i deres sociale udvalg er af en sådan art, at hele hetzen og den megen udspyning af mistillid både er forkert og urimelig. Når sandt skal siges, er meget godt socialt pionerarbejde lavet lokalt, hvor folk, der har fået deres medborgeres ansvar betroet i kommunerne, kunne finde gode løsninger på noget, der hyppigt for de teoretiske var begreber, men som lokalt var noget så enkelt som, at man hjalp de folk, der var kommet i nød.

Da vi ser sådan på det, kan jeg meddele, at vi vil stemme imod den stillede dagsorden.

Erlendsson (FP):

Der kan være mange grunde til at kritisere bistandsloven, og det er ikke ukendt, i hvert fald her i salen, at fremskridtspartiets folketingsgruppe og vælgere er blandt de mest kritiske. Loven er et samleværk, et kompileringsarbejde af 6 love, som den erstatter, men der er efter vor mening ingen nytænkning i loven, den betegner en fortsættelse ud ad brede, allerede tiltrampede veje og stier.

At sammenligne loven med Steinckes socialreform — at den skulle være lige så revolutionerende for vor tid, som Steinckes lov var for sin tid — ville være groft uretfærdigt over for K. K. Steinckes politiske storværk.

Jeg kan give hr. Steen Folke ret i, at der i bistandsloven intet forsøg er gjort på at anskue trang og støtte ud fra en dybere forståelse af, hvad der gør mennesker til sociale tilfælde i lovens forstand og til varige sociale tilfælde. Der er intet, som tyder på, at man har gjort sig tanker i retning af at fatte sammenhængen mellem sygdom og social trang eller social trang og sygdom, hvad der er det primære i sammenhængen, og den enkeltes lethed eller vanskelighed ved at tilpasse sig en undertiden måske halvvejs påtvungen rolle som social klient.

Nutidens arbejdsmarkeds fastlåsedes organisationsbestemmelser og monopoldannelser med hensyn til løn og arbejdsvilkår, og hvilken betydning det har for beskæftigelsesmuligheden for mennesker, der under andre vilkår måske uden vanskelighed havde kunnet finde en plads i samfundet, afspejles heller ikke i lovens bestemmelser på nogen tydelig måde i hvert fald. Spørgsmålet er, hvad det er, som gør, at en stor gruppe mennesker, og som det synes en stigende gruppe, mere eller mindre erkender sig ude af stand til at klare egne personlige vilkår og fornødenheder.

Der ses i lovforslagets udformning heller ingen forståelse for, hvad offentligt formynderskab i sig selv betyder for nedbrydning af tilliden til egne evner eller på den anden side for opbygningen af personligt initiativ og styrkelse af egne kræfter; heri kan jeg også være enig med hr. Steen Folke.

Som bistandsloven foreligger, vil loven først og fremmest blive en beskæftigelseslov for en voldsomt udbygget administration. Bistandslovens skønsprincip, der skulle